

Az önmegvalósítás csapdái

(folytatás az első oldalról)

Boróka a női önmegvalósítást félti. Annak védelmében sikoltozik. Persze ha szülne egy gyermeket, mindjárt józanabban látná a világot. Meg úgy általában az önmegvalósítást, mint olyat emeli püdesztálra, s tekinti az élet legfőbb értelmének. Ügyes, mert leginkább az „önmegvalósítás” hívó szóval lehet a legtöbb mai embert meghülyíteni. Mert azt valóban nehéz – és felettébb kényes – elmagyarázni valakinek, aki megszokta, hogy kinyithatja a száját, és véleménye lehet, hogy ezt inkább nem kéne. Hogy ő alkalmatlan rá. Pedig a napnál világosabb, hogy mióta semmi korlát nincs, mindenki mondhat bármit – a korszellemnek megfelelő tabukat leszámítva – alig vannak értékek. Mindenki lehet művész – úgy is néz ki a képzőművészet. Mindenkinek lehet véleménye, mindenki bemutatkozhat és elsírhatja bűját-baját a világnak, alpári csürhe verekszik, káromkodik és teregeti a szennyest ilyen-olyan televíziós show-műsorokban.

Az ilyeneknek miként lehetne elmagyarázni, hogy tényleg ne önmegvalósítson, mert értéket egyedül a szüléssel hozhat létre? (Feltéve, ha becsülettel fölneveli a gyermekét. Ellenkező esetben csak a különféle show-műsorokban ordibáló és verekedő réteg újabb generációját hozza létre.)

Ez a fantázianévű szerző, „Parászka Boróka” – mert nevét természetesen nem vállalja – vagy beteg, vagy gazember. Bár a kettő nem zárja ki egymást. Ha nem születnek megfelelő számú gyermekek, akiknek a szülei persze adófizető polgárok, nem lesz, aki eltartsa az előregedő társadalmat, így minden erőfeszítés méltányolandó, amely a születési kedvet felpezsdítené. Aki nem látja ezt át, gúnyolódik, s csupán az önmegvalósításra buzdít, az vagy ostoba vagy gazember.

Az átlagember számára a család az egyetlen lehetőség, hogy transzcendálja amúgy nem sokat érő életét (ha a családalapítás áldozati értékét átérzik, és a családalapítás nem csak egyszerű szaporodási motívum). Az olyan életcélok, mint például a „karrier”, a vagyon, az öncélú élvhajhászás – ugyanazon az igen alacsony szinten egzisztálnak. A modern nő nem veszi észre, hogy a feltétel nélkül „odaadó” szeretői, és

anyai szerepek átélésével legyőzheti önnön kisszerű egoizmusát. És a férfi családapaként ugyanúgy komoly felelősséget vállal családjáért, amit a feministák nem szoktak hangoztatni. Korunk nőjogi harcosai nem veszik észre, hogy elképzeléseik irreálisak. Addig tart feminizmusuk, amíg az életképesebb patriarchális családmoddal bíró népcsoportok magasabb termékenységi mutatóikkal nem rendezik át a Nyugat etnikai és kulturális arculatát. Mert ha így megy tovább, előbb utóbb átrendezik. És az a szerencsétlen nő, aki – mivel uszítják – jelenleg tiltakozik az amúgy is kikerült fehér férfi „uralma” ellen, majd szépen belekerül egy olyan univerzumba, ahol a férfi mögött halad három lépéssel, s ha félrelép, simán kivégzik. És a kedves kis Boróka eszmei leszármazottainak az ehhez hasonló családellenes baromságokat majd száz év múlva, a Román Magyar Kalifátus területén nem lesz merszük leírni.

Ide talán nem jutunk el. Remélem, előbb tesszünk rendet, mintsem hogy bekövetkezzen ez a rémálom. De a rendcsinálás első lépcsőfoka a Liptót ismételt megnyitása lenne.

Bogár László:

Ki lesz a bankelnök?

Budapest belvárosának egyik legelegánsabb terein áll a minket évtizedeken át fosztogató birodalom emlékműve. Mellette néhány méterre a hazánkat jelenleg függésben tartó globális birodalom egyik központjának nagykövetsége. Igen, amely napról napra egy termonukleáris csapások ellen is védelmet nyújtani képes atombunkerre kezd hasonlítani a köréje épített védelmi berendezések miatt. Amúgy sokszor elmondják, ez a bunker voltaképpen egy szelíd óriás, afféle mesehős, aki mindig csak jót akar. Na persze, jót, leginkább magának...

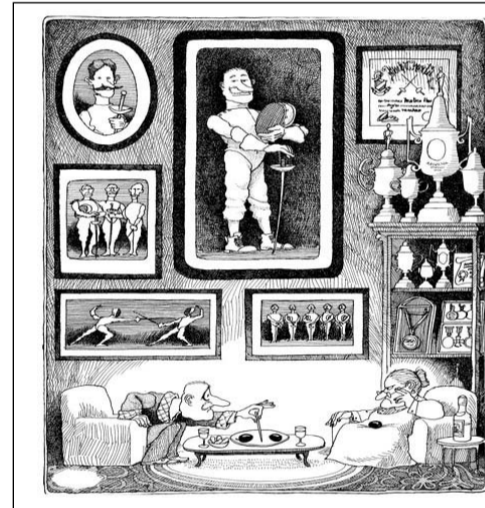
A tér másik oldalán áll, a most - vélhetőleg egy gigantikus panama miatt - éppen üresen tátongó épület, a volt Tőzsdepalota, tehát a globális pénzhatalom egykori szimbóluma, amelyben aztán évtizedeken át a pusztító propagandagépezet, a Magyar Televízió székel. És végül a tér meghatározó épületében tevékenykedik a Magyar Nemzeti Bank, amely, amint a vicc is mondja, nem nemzeti, nem magyar és nem bank. Minden jel szerint inkább egy, a globális pénzhatalmi rendszer helyi képviselőjét ellátó intézmény. A globális hatalmi rendszer és a vele együttműködő helyi uralmi elit humorérzékét dicséri, hogy a tér neve: Szabadság. A világ, amelyben élünk, a megvalósult abszurdítások világa, így már nem igazán lepődünk meg mindenben, bár a bennszülöttek lelki, erkölcsi, szellemi hanyatlásának folyamatai elég vészjósló jövőt rajzolnak számunkra, ha továbbra is bágyadt egykedvűséggel regisztráljuk a hasonló összefüggéseket. Az említett épületek egyikében a nem túl távoli jövőben változik az első ember személye, és ez a tény egy kicsit más megvilágításba helyezheti az eddig elmondottakat. A Magyar Nemzeti

Bank nevű intézményről van szó, ahol az elnök mandátuma néhány hónap múlva lejár, és ez meglehetősen drámai folyamatokhoz vezethet majd. Mégpedig azért, mert egy olyan összecsapás tanúi lehetünk ennek kapcsán, ami megvilágítja azokat a rejtett dimenziókat is, amelyeket a globalizmus pártján álló média hamis elbeszélései eddig homályban tartottak. Ahogy már említettem, ez az intézmény ugyan nevében hordozza a magyar és a nemzeti jelzőket, ami egyébként egyfajta redundancia, hisz e jelzőkből bőven elég volna az egyik is a lényeg kifejezésére. Ez a görcsös túlhangsúlyozás nyilván rejtett kompenzálás, hisz ez az intézmény eleve nem lehet, és soha nem is volt a magyar nemzet intézménye. Mégpedig azért nem, mert évtizedekkel azelőtt, hogy az MNB létrejött, az egyik

Rothschild már joggal deklarálhatta, hogy ha kezembem tartom egy ország pénzkibocsátását, akkor nem érdekel, hogy kik hozzák a törvényeket. És a pénzkibocsátás feletti ellenőrzés a Magyar Nemzeti Bank fennállása alatt tartalmi értelemben soha nem volt a magyar állam kezében, és ez ma sincs másként.

A forint, amelyről végzetes optikai csalódásként hajlamosan vagyunk azt hinni, hogy magyar nemzeti valuta, valójában csak a globális pénzhatalmi rendszer Magyarországon kibocsátott és forgalomban tartott pénzeszköze, a kibocsátása feletti ellenőrzést ugyanis ez az idegen hatalom gyakorolja. Mégpedig éppen a Magyar Nemzeti Bank vezetőin keresztül. A Magyar Nemzeti Bank függetlensége így valójában a magyar nemzetől, illetve az azt képviselni hivatott felelős nemzetállamtól való függetlenséget jelenti. A demokratikus eljárásokkal uralomra jutott parlamenteknek és kormányoknak nincs lehetőségük arra, hogy a

magyar és nemzeti jelzőkkel egyaránt feldíszített intézményt, és főként annak a pénzkibocsátási funkcióit valószínűsítő ellenőrzések. Formális jogok ugyan vannak, de ha ezekkel egy-egy kormány vagy parlament valóban élni is szeretne, abból drámai konfliktusok adódnak. Ezért a kormányok többnyire nem mertek, nem is akartak élni még a formális lehetőségekkel sem. A függetlenség mint konstrukció tehát azt a célt szolgálja,

hogy a globális pénzhatalmi rendszer uralja a Magyarország pénzügyi rendszerét. Jól jelzi ezt például a devizatartalékok felhasználásával kapcsolatos konfliktus. A devizatartalékok magas szintjére nem azért van szükség, hogy ezzel megpróbáljuk kedvét szegni a spekulatív támadásoknak, hanem éppen ellenkezőleg! Azért van rá szükség, hogy ha a spekulánsok hatalmas extraprofitjaikkal távozni kívánnának, akkor ezt különösebb veszteségek nélkül megtehessek. A kérdés körül keletkezett hamis vitában éppen ennek a tisztázását igyekszik lehetetlenné tenni a bank, és úgy beállítani a dolgot, mintha a hatalmas devizatartalék pusztán emlegetésével is el lehetne ijeszteni a spekulánsokat.

Az MNB elnökének mandátuma tehát néhány hónap múlva lejár, és az új elnök megválasztása körül igen heves harc várható. A globális uralmi rendszer magától értetődő módon ragaszkodik majd ahhoz, hogy az elnök kizárólag csak egy számára kifogástalan pedigrével rendelkező ember legyen. Ebben az esetben viszont hiába változik az elnök személye, attól maga a helyzet aligha fog változni. A kormánynak és személy szerint a miniszterelnöknek is számot kell vetnie azzal, hogy ha a jövőbeni bankelnök formálisan a jobboldalhoz kötődik is, a globális hatalmi rendszer érdekeit kell szolgálnia. Ha viszont a kormány mégis ragaszkodna egy bátor, valóban nemzeti érdekeket szolgáló emberhez, akkor emiatt olyan feszültségekre, nézeteltérésekre lehet számítani, amelyek megint csak megtorlást vonhatnak maguk után. Új erőpróba következik tehát.